

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
9 У 15524/15
Дана 08.06.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Миром Стевић Капус, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., изјављеној против туженог Министарства финансија Републике Србије, сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја решења бр. 46-00-00221/2015-13 од 07.10.2015. године, уз учешће Републике Србије, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, као заинтересованог лица, у правној ствари враћања одузете имовине, по одржаној јавној расправи, у нејавној седници већа, одржаној дана 08.06.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац А.А. из ..., ..., да Републици Србији надокнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Агенције за реституцију, Подручне јединице Београд, број 46-018975/2014 од 20.01.2015. године (при чему је тужени орган у уводу и диспозитиву оспореног решења очигледном омашком означио датум доношења првостепеног решења као 02.01.2015. године), којим је у целости одбијен захтев тужиоца за враћање одузете имовине, односно обештећење и то грађевинског земљишта на катастарској парцели број ... КО ... старог премера, у уделу од 500/4299 идеалних делова, бившег власника А.А., као неоснован.

Тужбом поднетом Управном суду дана 10.11.2015. године, у речи на усменој расправи, те поднеском предатим суду на одржаној расправи, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због тога што чињенично стање није утврђено на основу кредибилних материјалних доказа, већ су докази изведени тако што их је орган утврђивао из судских одлука. На основу тога, првостепени орган је извео закључак на непоуздан начин и тај закључак узео као чињеницу којој је поклонио пуну веру и дао статус доказа, а да никада пре тога није имао увид у оригиналан доказ, нити је имао сазнање да такав доказ постоји. Првостепени ни другостепени орган нису утврђивали, нити су навели да је тужиоцу исплаћена накнада за одузето земљиште, иако су морали да имају у виду да тужилац за одузету имовину није обештећен, односно да му је непокретност без накнаде отета, а да захтев за накнаду одузете имовине не застарева. Сматра да је другостепено решење донето на његову штету, уз повреду правила поступка, јер није правилно ни потпуно утврђено чињенично стање, те је на тако непотпуно и неправилно утврђено чињенично стање погрешно примењен материјални пропис. Са наведеног предлаже да Управни суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган у одговору на тужбу наводи да тужилац није навео нове чињенице, нити приложио нове доказе, осим оних који су наведени у жалби на првостепено решење, а који су од стране министарства оцењени приликом доношења оспореног решења, па остајући у свему при разлозима изнетим у оспореном решењу, предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану.

Република Србија, у својству заинтересованог лица, у одговору на тужбу наводи да је решење туженог органа донето у свему у складу са позитивним законским прописима. Остајући у свему при наводима из његовог образложења и одговора на тужбу туженог органа, предлаже да суд тужбу одбије као неосновану и обавезе тужиоца да му надокнади трошкове управног спора у износу од 36.000,00 динара за састав одговора на тужбу по Адвокатској тарифи.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу у одсуству уредно позваног овлашћеног представника туженог органа и уредно позваног законског заступника заинтересованог лица, у складу са одредбом члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), којом је прописано да изостанак уредно позване странке са јавне расправе не одлаже њено одржавање.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Наиме, правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган када је одбио као неосновану жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа, дајући за своју одлуку довољне и на закону засноване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Наиме, тужени орган је приликом оцене навода жалбе, увидом у списе предмета утврдио да је тужилац првостепеном органу поднео захтев за враћање одузете

имовине, односно обештећење, за имовину која му је одузета на основу решења Извршног савета СО Чукарица бр. 463-.../77 од 31.08.1978. године. Увидом у поменуто решење, утврђено је да је у складу са чланом 2. Закона о грађевинском земљишту изузето из поседа уз плаћање накнаде, неизграђено грађевинско земљиште у корист општине Чукарица, за потребе Завода за изградњу града Београда, ради изградње стамбеног насеља Церак и то описане непокретности које су биле у власништву тужиоца, Б.Б. и В.В., а у коме је наведено да ће се права на накнаду за изузетог земљишта одредити у посебном поступку у складу са закљученим уговором између Фонда за унапређење комуналне и стамбене делатности, Б.Б. и Г.Г.. У списима предмета се налази и доказ да је првостепени орган обавештен да је на основу приложених решења Првог основног суда у Београду и решења Вишег суда у Ужицу, поступак за утврђивање накнадне по правноснажном решењу од 31.08.1978. године правоснажно окончан. Увидом у записник са усмене расправе која је одржана пред првостепеним органом утврђено је да тужилац остаје при поднетом захтеву за враћање одузетог грађевинског земљишта уколико су испуњени законски услови за то, а уколико нису потражује адекватну новчану накнаду. Ценећи поступак који је претходио доношењу ожалбеног решења, а након извршеног увида и у остале списе предмета, тужени орган је оценио да је одлука првостепеног органа правилна и на закону заснована. Ово стога, што је одредбом члана 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС", број 72/111...142/14) прописано да се право на враћање одузете имовине по одредбама овог закона може остварити за имовину одузету применом прописа који су таксативно наведени у тачкама 1. до 41. тог члана, док је одредбом члана 6. став 3. истог закона, прописано да бивши власник нема право на враћање имовине односно обештећење у складу са тим законом за имовину одузету на основу прописа о експропријацији који су се примењивали после 15.02.1968. године, а за коју је одређена накнада у новцу или другим стварима или правима. Имајући у виду да из списка предмета у које је другостепени орган имао увид, на несумњив начин произлази да земљиште чији повраћај тужилац тражи није одузето применом ни једног од прописа таксативно наведених у члану 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, већ применом тада важећег Закона о грађевинском земљишту ("Службени гласник СРС", број 32/75), на основу којег је донет акт о подржављењу, односно у конкретном случају решење од 31.08.1978. године, то је правилно, и по оцени Управног суда, поступио првостепени орган када је у целости одбио као неоснован захтев тужиоца за повраћај одузете имовине, односно обештећење.

Суд је ценио навод тужбе, који је у основи поновљени навод жалбе, а из ког произлази да првостепени орган није имао непосредни увид у решење суда којим је одређена накнада за изузето градско грађевинско земљиште, али налази да исти није од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари. Ово стога, што правноснажношћу решења којим је одбачен предлог за одређивање накнаде за изузето неизграђено грађевинско земљиште, наступа претпоставка истинитости, односно правоснажно решење се сматра истинитим у погледу чињеничног основа, због чега првостепени орган није повредио правило управног поступка, када је чињеницу да је одређена накнада за предметно земљиште утврдио посредно, односно на основу садржине правоснажног решења Првог основног суда у Београду број 3Р1-.../11 од 15.02.2012. године.

Са изнетих разлога, неосновани су сви наводи тужбе, који су истицани и

у жалби и које је према налажењу овог суда тужени орган правилно оценио у складу са одредбом члана 235. став. 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", број 111/09) а који се у поступку враћања имовине примењује сходно члану 11. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу на питања поступка која нису уређена овим законом, и за своју оцену је дао довољне и јасне разлог, које је прихватио и овај суд.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Разматрајући захтев заинтересованог лица да му тужилац надокнади трошкове овог управног спора суд је имао у виду да је заинтересовано лице имало трошак у висини износа који би му се признао на име награде адвокату, а по основу састава одговора на тужбу од стране надлежног правобранилаштва, који суд одређује у износу од 16.500,00 динара сагласно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвокату ("Службени гласник РС", број 121/12), па је одлучио као у ставу другом диспозитива пресуда, сагласно одредби члана 162. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...55/14), а која се одредба у управном спору сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 08.06.2017. године, 9 У 15524/15

Записничар
Мира Стевић Капус,с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ